

Замаяни за мигъ

Се тука втренихъ въвъ гневния му ликъ
И двама, Дивисилъ и Попъ Матей — и прави
Предъ него скочиха. Забравилъ да остави
На столътъ чашата, захласнатъ Попъ Матей
970 Не виждаше какъ се по расото му лей
Ракията, дори на умъ безъ да му румне,
Какво да възрази на думите безумни.
Ръка въвъ поясъ сврялъ, изправилъ бе се нямъ
И Дивисилъ.

„Какво ви стряска виждамъ, знамъ“
Съсъ същия гнявъ Младенъ подхвана пакъ отново —
„И не мислете, че така случайно слово
Се отъ устата ми отплесна. Въ онзи день
Когато първи пътъ го слушахъ какъ предъ менъ
За планове си той зина да говори —
Че за свобода той не мисли да се бори,
А салъ ще дига бунтъ, па щото ще тогазъ
Да става . . . Въ онзи день имамъ наивностъ азъ
Да мисля, че това той скоро ще забрави,
Между народа щомъ започне да борава . . .
Ще дига само бунтъ . . . Авантюристъ ! Дигни
Бунтъ и при първий гръмъ се въ Влашко измъени,
И краставици тамъ продавай по кръчмите . . .
А пъкъ народа ? Той да си оплаква дните
И нази да кълне, — съ измама въ кръвнини
970 Че сме го тикнали. Когато преди дни
Се отъ Оборище отмахнахъ, ще се стресне
Си мисляхъ ; може би въ душата му да блесне
Искрица съвестъ . . . Не ! Той старото все пей.